

Pokora - zapomniany klejnot (16)

Autor: **Piotr Karel**

Temat wydaje się „ciut” przekorny, bo rzeczywiście w świecie, w którym żyjemy nie łatwo o dobre wzorce pokory. Gdyby chodziło o jej przeciwstawność tj. pychę, sądzę, że przykładów takiej postawy nie mielibyśmy problemu znaleźć, nie tylko w kręgach ludzi niewierzących lecz również i wśród tych, którzy mienią się nimi być. Jeśli nawet otwarcie nie przyznajemy, że pycha jest wszechobecna, to z pewnością zgodzimy się, iż pokora jest coraz mniej pożądanym klejnotem. Szczególnie dla tych ludzi, a nawet i sług Bożych, którzy nie traktują pokory jako najpiękniejszego klejnotu, a raczej cechą oznaczającą słabość, czy wręcz cechą negatywną.

Pamiętam, kiedy byłem w 3 czy 4 klasie Szkoły Podstawowej wszystkie dzieci (a szczególnie dziewczęta) posiadały pamiętniki, w których wpisywały się koleżanki, koledzy, rodzice, nauczyciele.

I to były wpisy typu: fiku-miku i już jestem w pamiętniku! Albo: „na górze róże, na dole fiołki, my się kochamy jak dwa aniołki”.

Jedna z dziewczyn w mojej klasie dała mi również taki swój pamiętnik bym się wpisał na WIECZNĄ PAMIĄTKĘ. Ja wiedziałem, że powinienem wpisać coś z Biblii, ale nic mi do głowy nie przychodziło, oprócz wersetu, którego uczyliśmy się na jednej z ostatnich lekcji Szkołki Niedzielnej. Nawet nie wiedziałem gdzie on jest zapisany, ale potrafiłem go zacytować i ten werset jej wpisałem. Nie wiem, co sobie wtedy ta koleżanka myślała, ale do dziś pamiętam ten wpis, i często myślę, czy jako dorosła już osoba, kiedykolwiek wracała do tego wersetu, a brzmiał on tak:

Bóg pysznym się sprzeciwia, a pokornym łaskę daje!

Werset ten w NT jest zapisany dwukrotnie : w liście Jakuba 4, 6, i w 1 Piotra 5, 5.

Zwróćmy uwagę na to, że Bóg sprzeciwia się wszelkiej pysze i nie ostoi się przed Nim żaden pyszałek. Ciekawym jest natomiast, że ten pierwszy i największy grzech człowieka uchodzi zupełnie za bezkarnie w oczach ludzi.

Trudno byłoby nam znaleźć odpowiedni paragraf Kodeksu Karnego, który by wyznaczał karę za popełniony grzech pychy!

Pycha w zrozumieniu naszego cywilnego prawa nie jest karana. Dlatego mamy tak wielu pyszałków na świecie!

Ale nie ma wątpliwości, że **w prawie Bożym, w oczach Pana, pycha jest największym grzechem i grozi każdemu człowiekowi bez wyjątku.**

Pycha jest pierwszym grzechem jaki pojawił się we wszechświecie.

Zanim Adam z Ewą zgrzeszyli grzechem nieposłuszeństwa we wszechświecie, gdzieś w okęgach niebieskich Lucyfer dopuścił się grzechu pychy i został strącony do otchłani.

Popatrzmy na fragment ks. Izajasza 14, 11-15.

11) Twoją pychę i brzęk twoich lutni strącono do krainy umarłych. Twoim posłaniem zgnilizna, a robactwo twoim okryciem. (12) O, jakże spadłeś z nieba, ty, gwiazdo jasna, synu jutrzeńki! Powalony jesteś na ziemię, pogromco narodów! (13) A przecież to ty mawiałeś w swoim sercu: Wstąpię na niebiosa, swój tron wyniosę ponad gwiazdy Boże i zasiądę na górze narad, na najdalszej północy. (14) Wstąpię na szczyty obłoków, zrównam się z Najwyższym. (15) A oto strącony jesteś do krainy umarłych, na samo dno przepaści.

Bóg bardzo wyraźnie mówi o przyczynie strącenia: w. 11. **twoja pycha!** Gwiazda jasna, syn jutrzeńki chciał zrównać się z Najwyższym! Postawić swój tron ponad gwiazdy Boże, być równym Bogu.

I z tego pierwszego grzechu rodzą się następne, następne i następne. Pycha jest przyczyną każdego grzechu i każdy grzech jest skutkiem pychy!

Popatrzmy dokładnie na grzech naszych prarodziców. Mówimy o grzechu nieposłuszeństwa, ale gdzie tkwią korzenie tego grzechu? Czym motywowane było to nieposłuszeństwo?

Zanim nastąpił akt nieposłuszeństwa, złamania Bożego prawa, przez naszych prarodziców udało się diabłu wszczeplić w serca Adama i Ewy ziarno pychy i buntu.

Na wskutek perswazji węża – szatana, w sercu Ewy zrodziło się przekorne, niezdrowe pragnienie **zaspokojenia swojej pożądlivości** wbrew zakazowi Bożemu!

Ewa chciała doświadczyć i zaspokoić to samo pragnienie jakie było w kusicielu: „**by być jak Bóg, ... znający dobro i zło**”.

To pragnienie ma to samo źródło i tą samą przyczynę. Jest nią **PYCHA!** Ta **wyniosłość serca** zdradza bunt przeciwko Najwyższemu!

Grzech przestąpienia prawa Bożego ma tutaj swoje źródło! Nieposłuszeństwo pierwszych rodziców jest wynikiem zrodzonej w sercu pychy.

Jakie były konsekwencje tego grzechu każdy widzi. One trwają do dnia dzisiejszego.

I do dzisiejszego dnia **Bóg będzie sprzeciwiał się wszelkiej pysze! ... I ludziom pysznym!..**

Bóg nienawidzi pychy! W proroczym przesłaniu Maria, matka Jezusa powiada o Bogu:

Okazał moc ramieniem swoim, rozproszył pysznych zamysłów ich serc, strącił władców z tronów, a wywyższył poniżonych. (Łk. 1,51-52)

Tak, Bóg pysznym się sprzeciwia, natomiast wywyższa pokornych.

Pokora jest cnotą, która jest przeciwstawieniem pychy! Bóg szuka ludzi unizonych, pokornych, strapionych na duchu.

Bóg szuka ludzi, którzy będą podobni do Jego Syna w Jego unizeniu! Tylko takich ludzi Bóg toleruje! Takich szuka! Przez takich może działać!

Mojżesz był najpokorniejszy ze wszystkich ludzi na ziemi - dlatego Bóg mógł go użyć do tak

wielkiego zadania.

Kiedy Bóg szukał odpowiedniej niewiasty na ziemi, która urodziłaby Jego Syna – Jezusa, wybrał prostą kobietę, o której Pismo Święte świadczy, że była pokorną niewiastą.

Sama Maria to dostrzega, kiedy mówi: *wejrzał na unізoność służebnicy swojej* (Łk. 1, 48).

Bóg ignedo ludzi unізonych! Natomiast wyniosłość ludzi odpycha Go od nich!

Prorok Izajasz wielokrotnie o tym świadczył. Posłuchajmy jego słów:

Tak mówi Pan: Niebo jest moim tronem, a ziemia podnózką moich nóg: Jakież to dom chcecie mi zbudować i jakież to miejsce, gdzie mógłbym spocząć?

„Przecież to wszystko moja ręka uczyniła tak, że to wszystko powstało, mówi Pan. Lecz Ja patrzę na tego, który jest pokorny i przygnębiony na duchu i który z drżeniem odnosi się do mojego słowa” (Iz. 66,1-2)

Lub inny fragment tej samej księgi:

„Torujcie, torujcie, prostujcie drogę! Usuńcie zawadę z drogi mojego ludu. Bo tak mówi Ten, który jest Wysoki i Wyniosły, który króluje wiecznie, a którego imię jest: „Święty”; Króluje na wysokim i świętym miejscu, lecz jest z tym, który jest skruszony i pokorny duchem, aby ożywić ducha pokornych i pokrzepić serca skruszonych.” (Iz. 57,14-15)

Pokora jest przeciwieństwem pychy. Bóg pokornym daje łaskę!

Pycha człowieka prowadzi jedynie do buntu – pokora zaś prowadzi do uległości wobec Stwórcy!

Pycha rodzi sprzeciw Boga. Pokora - przeciwnie - uwalnia Boże działanie Jego łaski!

Im więcej pychy w życiu człowieka, tym więcej Bożego sprzeciwu! Im więcej pokory, tym więcej przychylności i łaski Boga.

Ludzie w świecie dawno odkryli zalety pokory, choć niechętnie stosują ją w życiu, a jeśli stosują to tylko po to, by osiągnąć swoje egoistyczne cele.

Czy znamy takie rosyjskie: *Tiszej budziesz – dalsze jedziesz!*

Albo typowo polskie: *Pokorne ciele dwie matki ssie?*

Jednak nie o takiej pokorze Chrystus mówił! Pokora jest **stanem serca** – nie zaś tylko fałszywe zewnętrzne zachowanie, sprawiające, że Pycha ubiera się w szatę pokory.

Wielu z nas uważa, że człowiek pokorny to taki cichy człowiek, siedzący gdzieś w kącie, mający jedyne pragnienie, żeby go nikt nie zaczepiał. Taki, który na wszystko się zgadza, wszystkiemu i wszystkim potakuje, nie ma własnego zdania, ciągle podkreśla, że niczego nie potrafi. itd. Czy to jest pokorny człowiek?

Albo w domu huczy jak burza, ale gdy modli się z Zborze to tak cichutko, że ledwie go słyszeć? Mówimy taki pokorny człowiek!

Bez wątpienia przykładem pokory jest Pan Jezus, prawda? On powiedział :

Uczcie się ode mnie, że jestem cichy i pokornego serca. (Mt. 11,28)

Ale tenże Jezus ostro rozmawiał z faryzeuszami, nazywając ich: groby pobielane! Pod ich adresem wygłasza ostrzeżenia: biada wam.

Albo pomyślmy o scenie gdy skręca bicz z powrózków i wypędza przekupniów ze świątyni.

W naszym zrozumieniu Jezus powinien cichutko wejść do świątyni, poczekać na chwilę ciszy (żeby przypadkiem komuś nie wejść w słowo), a potem ledwo słyszalnym głosem grzecznie poprosić wszystkich o opuszczenie świątyni z wyraźnym zaznaczeniem, że to jest tylko jego nieśmiała propozycja... Oczywiście powinien zaznaczyć, że jeśli ktoś z jakichś względów myśli inaczej, albo nie może spełnić jego prośby to niech się czuje wolny i zrobi jak uważa... **to nie jest pokora!**

Jak powiedzieliśmy biblijna pokora to postawa serca, nie jakaś kategoria zewnętrznych zachowań!

Biblijna pokora, to uniżenie się przed Panem to **stanowcze opowiedzenie się za wolą Bożą!**

Mojżesz nie ugiął się przed naleganiem ludu, by wrócić z powrotem do Egiptu! Nie powiedział ten pokorny człowiek tak; No ja myślę, że lepiej byłoby iść dalej, ale jak tak nalegacie to niech będzie po waszemu. NIE!

Jego pokora cechowała się poddaniem się Bogu i wypełnianiem Jego słowa! Uniżenie przed Panem – to styl życia ludzi pokornych!

Niestety, ani nie rodzimy się z cechą pokory, ani pycha nie jest automatycznie likwidowana w naszym życiu, gdy nawracamy się do Pana! I tu mamy problem!

Tu mamy tą duchową walkę pomiędzy pychą, a pokorą!

Pycha została nam zaszczepiona. To jest nasze DNA po naszych rodzicach. Wyssaliśmy ją z mlekiem matki! I nie obrażajmy się na takie stwierdzenia, ale raczej walczmy z pychą naszego życia!

Nie lubimy ludzi pysznych, pyszałków, ale czy to oznacza, że sami tacy nie jesteśmy?

Bóg chce, byśmy rozprawiali się ze wszelką pychą, podnoszącą się przeciw poznaniu Boga i zmuszali wszelką myśl do poddania się w posłuszeństwo Chrystusowi (por. 2 Kor. 10,5)

I co ważniejsze Bogu nie tylko zależy na rugowaniu z naszego życia **owocu pychy**, ale przede wszystkim Bóg chce się rozprawić z **korzeniem pychy!**

Jako ludzie próbujemy ukrywać, albo tłumić rezultaty pychy, ale Bóg chce usunąć i rozprawić się z samą **PYCHĄ W SERCU CZŁOWIEKA!**

To tak **jak dobry lekarz** nie będzie tylko zwalczał objawy choroby (np. gorączkę), ale dociekał źródła choroby i likwidował przyczynę choroby!

Prawdziwa pokora, uniżenie się przed Panem jest prawdziwym lekarstwem na pychę! Każda pozytywna przemiana w życiu człowieka zaczyna się od **UPOKORZENIA!**

Nigdy nie moglibyśmy być zbawieni, gdyby nie upokorzenie się, uniżenie, pokuta, przed Panem! To jest warunek wstępny! Ale nie jedyny.

Bóg chce byśmy – podobnie jak Jego Syn chodzili uniżeni przed Panem! Wcielenie Boga w postać człowieka jest aktem najwyższej pokory! Diabeł myślał o wywyższeniu, Syn Boży myślał o uniżeniu!

I ze względu – jak pisze Paweł w liście do Filipian - na to, że Jezus się uniżył, został przez Boga wywyższony ponad niebiosa, tak, by ugięło się przed Nim każde kolano, na niebie, na ziemi i pod ziemią.

Powróćmy teraz do tego co napisał ap. Piotr.:

Ukórzcie się tedy pod mocną rękę Bożą, aby was wywyższył czasu swego (1 P. 5,6)

Szukamy wywyższenia! I jakkolwiek przyznanie się do takiego uczucia – może wyglądać jako pycha i często jest skrywane (mniej lub bardziej udolnie!) to jednak Bóg jest zainteresowany naszym wywyższeniem!

Bóg zna nasze pragnienia i potrzeby!

Psychologia powiada, że każdy człowiek bez wyjątku pragnie zaspokoić **4 podstawowe potrzeby człowieka!**

Są potrzeby - pragnienia:
Zauważenia (by być zauważonym)
Docenienia (by być docenionym)
Akceptacji (by być akceptowanym)
Miłości (bycia kochanym)

Czy te pragnienia są złe, i trzeba je ukrywać? Czy są wynikiem ludzkiej pychy? A samo dążenie do nich jest grzeszne w swojej naturze?

Te pragnienia, a właściwie brak ich spełnienia, pchają często młodych ludzi do środowisk, gdzie wydaje im się, iż tam je znajdują. W ten sposób tworzą się subkultury!

Grupa sprawia, że młody człowiek czuje się tam potrzebny, tam go akceptują, tam jest doceniony i dlatego łączy się do grupy nawet gdyby były to grupy chuliganów, narkomanów, hippisów, czy zwykłe środowisko rówieśników.

Pomyślmy chwilę o naszych pragnieniach! Czy są one naprawdę złe? Nie muszą!

To Bóg już w ogrodzie Eden włożył w serce człowieka owe pragnienia by być kochanym, zauważonym, akceptowanym. I tam w Edenie Bóg sam zaspokajał te pragnienia.

Gdy Bóg zobaczył, że człowiek jest sam i ma potrzebę kochania i bycia kochanym uczynił mu pomoc odpowiednią, prawda?

Czy mógł czuć się Adam doceniony? O tak! Sam Bóg liczy się z nim i pozwala nadawać nazwy innym istotom i rzeczom w ogrodzie!

Czy Ewa czuła się akceptowana, kochana i zauważona?

Nie mogło być inaczej! Zresztą trudno, by Adam jej nie docenił, i nie zauważył, skoro była tylko jedyną kobietą na świecie!

Wyobrażam sobie, że Adam codziennie musiał śpiewać tę samą piosenkę: To jest kość z kości mojej i ciało z ciała mego! A Ewa czuła się dumna z swego rycerza i była spełnioną kobietą!

Ale, pewnego dnia coś się zmieniło! Człowiek zgrzeszył! Łączność z Bogiem została zerwana. Zerwane też natychmiast zostały więzi pomiędzy ludźmi! Grzech zniszczył i skaził ich wnętrza!

Co nie znaczy, że umarły ich pragnienia! Ich potrzeby.

Odtąd jednak człowiek będzie próbował zaspakajać swoje pragnienia i potrzeby BEZ BOGA!

I to jest zgubne dla człowieka! Bo nigdy nie będzie mógł osiągnąć swoich pragnień, jeśli będzie **miał swoją drogę ich osiągnięcia!**

Popatrzmy jak to wygląda w tym świecie!

1. Często pragniemy prawdziwej miłości, szukamy jej, pragniemy być autentycznie kochani, **ale jednocześnie ignorujemy Tego, który jest prawdziwą Miłością!**

Nie dziwny się, że przeżywamy rozczarowania!

2. Pragniemy akceptacji u innych, **ale nie zabiegamy o akceptację u Boga!**

Ileż to działań człowieka, by przypodobać się innemu człowiekowi bardziej niż Bogu!

Pomyślmy uczciwie, czy np. ...gdy popełniamy grzech, bardziej wstydzimy się człowieka, czy Boga?

Biblia powiada: ***Strach przed ludźmi zastawia na nas swe sidła*** (por. Przyp. 29, 25)

Dlatego też NT naucza: ***Cokolwiek czynicie, z duszy czyńcie jako dla Pana, a nie dla ludzi*** (Kol. 3,23).

Pragniemy docenienia, ale ignorujemy Tego, dzięki któremu żyjemy! Nie doceniamy tego

- co dla nas czyni Bóg. Nie obchodzi nas to, ignorujemy GO!
- pragniemy wywyższenia, ale tylko po to, by samemu odebrać chwałę, która należy się jedynie Bogu!

Dlatego też Pan Jezus powiedział: Każdy kto się wywyższa będzie poniżony, a kto się uniza, będzie wywyższony (Łk. 14,11).

Dlatego też nie możemy osiągnąć swoich pragnień bez Boga! Jego droga jest prosta i klarowna, ale nie modna!

Dziś otwarcie nawołuje się do tego, by człowiek potrafił odkryć, że jest KIMŚ, odkryć swoją wartość, zaprezentować swoje mocne strony, umieć się sprzedać z tej dobrej strony. Zareklamuj się sam!

Współczesna psychologia powiada: walcz o swoje, bądź kimś, nie daj się poniżyć. Odkryj swoją wartość, codziennie powtarzaj sobie (najlepiej przed lustrem): jestem silny, ja mogę, wszystko się uda, itd.

Wielu ewangelicznie wierzących ludzi ku przerażeniu innych, uznaje te zasady za słuszne i zachęca się wzajemnie, by przyjąć ten styl życia i służby. Oczywiście podpierając to wyrwanymi z kontekstu wersetami Słowa Bożego. Podłożem takiego myślenia jest pycha, ubrana czasem w szaty pozornej pokory. Jednak taka postawa nie ma nic wspólnego z biblijną (Jezusową) pokorą!

Prawdziwym klejnotem, i to owym niezniszczalnym klejnotem, jest ukryty wewnętrzny człowiek łagodnego i cichego ducha. Ten jedynie ma wartość przed Bogiem. (por. 1 P.3,4). Dlatego też Bóg mówi: ukórz się przede Mną gdyż **pokora poprzedza chwałę** (Przyp. 15,33). A Bóg z pewnością wywyższy cię czasu swego!